

ANGELČEK

VSEBINA k 4. številki: L.-F.: Pisma — Radivoj Rehar: List za listom ... (Pesem) — Radivoj Rehar: Pred svetim Miklavžem (Pesem) — Fr. Rojec: Gospodov dan (Igra) — France Bevk: Mornar in morski vrag — Griša: Jesenska misel (Pesem) — Janko Samec: Jesenska (Pesem) — Pesmi brez besed — Bogomil: Ljubi Marijini otroci! — Uganke, skrivalice in drugo — Rešitve v 3. številki.

Uprava Vrta (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Din 14), 1927/28 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), 1927/28 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.

Vrtec s prilogo Angelček (10 številki) stane za leto 1929/30
Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrta in
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrta in Angelčka« (dr. Jožef
Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun
uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Zagonetke v 3. šte. Angelčka so prav rešili: Danica Škerlec v Mariboru; Peter Stojsavljevič v Rogoški Slatini; Križnik Štefka, Čurak Fanika, Valenčak Zora in Mica, Grossmann Mařenka, Guček Marta, Weiss Milica, Knez Marija, Bovha Ivica, Brežnik Ljudmila, Bračko Lea, Eler Frančiška, Hočevnar Janda, Savodnik Andreja, Rajh Stanka, Ropas Evgenija, Zabukošek Nada, Pograjc Zofija, učenke 3. a razreda pri šolskih sestrah v Celju; Sivka Štefanija, Premšak Dagmar, Kukovec Štefanija, Tertnik Vida, Vuga Hela, Gajšek Štefka, Arzenšek Emilija, Kraupner, Gaber Ana, Kožuh Ana, Dorn Bogomira, učenke 4. razreda pri šolskih sestrah v Celju; Rozman Marija, Lovrenčak M., Zidanšek S., Skok Helena, Sem S., Toplak Herma, Poznik Milica, Kroflič Marica, učenke 5. razreda osnovne šole pri šolskih sestrah v Celju, Jarc Vlad., Št. Vid nad Ljubljano in Ločanke.

Izžrebana je Zabukošek Nada.

Beseda ugankarjem.

Kdo smo ugankarji? Tisti, ki uganke zastavljamo, in tisti, ki jih rešujete. Na nobeno stran se pa ne smemo zameriti. Zato danes par besedi prvim. Rabimo jih namreč pri svojem delu.

Kaj je uganka? Uganka je neke vrste zmes, zmeda. Vendar pa to ni taka zmes, kakor če bi vi skupaj zmešali smeti, prst, žito, pepel, prah in še kaj drugega, potem bi pa morali ločiti prah od pepela, smeti od prsti; ne, ne — v ugankarski zmedi mora biti red. Red pa mora biti skrit reševalčevim očem. Reševalec ga mora šele najti. Ko ga pa najde, je uganka tako rekoč rešena. Čim bolj je ta red skrit, tem bolj je uganka zamotana, tem težje jo je rešiti.

Pred seboj imam nekaj ugank. Prva je posetnica. Glasi se: R. A u e r. Pridejano vprašanje se glasi: Kaj je ta mož? V rešitvi stoji zapisano, da je u r a r. Ali je to mogoče? Ne. Kajti posetnica ima več črk, kakor jih rabimo za besedo u r a r. Črka »e« je odveč. Posetnica mora imeti obkrat isto število črk in vedno iste črke, v sestavi in v rešitvi. Že iz tega boste spoznali, da prav kratke besede niso dobre za posetnice. Vzemimo tole: D r. I. E. N u k. Kaj je ta človek? Rešitev: Urednik. Povsod iste črke, samo red je drugi. Beseda pa je primeroma dolga. (Konec prihodnjic.)

DECEMBER ♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

DRAGA FRANCIKA!

HVALA za Tvoje ljubo pismo. Veš, da pridem o božiču, če bo le mogoče. Mene kar vleče nazaj v ljubo vas iz te mestne puščobe. Zornice, lučke po gorah! In k polnočnici! Janko, praviš, da bo nosil baklo? Vem, da nama bo nagajal. Pa mu ne ostaneva dolžni ne ene ne druge, porednežu. Tončika sosedova — ta je pa tudi premetena. Vprašuje mamo in vprašuje šiviljo — kaj se ti ne zdi, da se izgovarjata druga na drugo? Šivilja hoče pokazati, da zna po novem in mestnem; da ve, kako se nosijo po svetu. Mama, ta pa noče, da bi bila Tončika bolj staroverska od drugih. Nič nista torej krivi ne mama ne šivilja — kriva je samo moda! Če hodiš taka, kakor da ti je zmanjkalo za rokave, za vrat in za pod kolena — i ja, to je pač moda! Moda je pa strah, ki je — kakor vsak — po sredi votel, okoli ga pa nič ni. Kdo vas pa sili na kmetih, da se nosite po mestni navadi? Kaj ni najlepša obleka krilo z modrcem in rokavci? Lahko se hodi, lahko se

giblje in dela v njem. Kmečko nabrano krilo je dostojno, pripravno in primerno. Zato se napravljajo tudi meščanke za velike slavnosti rade »po narodno«. In tujci kar strmijo, ko vidijo ta lepa krila, modrce, naramne rute, vezene rokave, peče, avbe. Na vasi se pa stiskate v ozke žaklje, ki se ne oprijemajo pasu in niso primerni za delo. Pa vse zato, da smo moderni. »Nekdanje široke obleke,« pravi naša mama, »smo dolgo nosili in potem še predelali za otroke. Sedanje obleke pa ne moreš nositi dolgo in ne moreš narediti iz nje kaj prida, ker ostane žakelj — žakelj.« Koliko denarja gre po nepotrebem iz hiše, če mora biti leto za letom vse po mestni modi, ki je vsak mesec drugačna — to povprašaj svojega očeta, ki se praska po glavi, kadar gre mama v štacuno ali k šivilji. Dobro blago in pametno narejena obleka trajata leta, moda je pa luknja v kmečki strehi. Seveda ne bo prav, kar sem povedala, ne Tebi ne Tončiki ne mami, še najmanj pa vaši šivilji. Da bo manj nejevolje, Ti pa pišem drugič od pristriženih glav. In Ti nikar ne pozabi, da si mi odgovor dolžna.

Prisrčno Te objame

Tvoja Dragica.

Radivoj Rehar: List za listom . . .

*List za listom pada z vej,
veter ž njimi se igra,
nosi sèm jih, nosi tja,
troši jih po zemlji vsej.*

*In kot nje bo tudi nas
smrtni dih nekoč odvel,
ko na jésen bo prišel
težkega slovesa čas.*

*Ali list, ki poteptan
v zemljo je, bo v zemlji zgnil —
nas pa zopet prebudil
bo Gospod na sodni dan.*

Radivoj Rehar: **Pred svetim Miklavžem.**

Zdaj taki dnevi so in tak je čas,
da sveti prišel bo Miklavž med nas
in nam prinesel po navadi stari
dobrot vsakterih v zorhani košari.

Prinesel temu pestrih bo igrač
in drugemu par lepih novih hlač,
še tretjemu slaščic, reči vsakterih,
da se igral v pozimskih bo večerih.

Le njim, ki nanje leto so in dan
se skrbne mame kregale zaman,
prinesel bo leskovega olja —
da jim v bodoče bo poslušnost bolja.

Fr. Rojec: Gospodov dan.

Mladinska igra v enem dejanju.

OSEBE:

Anton Sever, bajtar; Lenka, njegova žena; Minka, Jožko, njuna otroka; Martin, Antonov brat; Anica Bregantova, Minkina součenka in prijateljica; kramarica; berač.

PRIZORIŠČE:

Kmečka soba s primerno opravo. V sobi stoji postelja, v kotu nad mizo je oltarček s podobo Križanega. — Preden se dvigne zagrinjalo, se zasliši od leve strani pritrkavanje zvonov. Vmes pa buče mogočni glasovi orgel iz bližnje cerkve. Orgle pojo znano šolsko melodijo cerkvene pesmi: »Pred Bogom pokleknimo.« Vsi ti glasovi se slišijo še nekaj časa ob odprtem odru.

Prvi prizor.

Minka, pozneje še Jožko.

Minka (bleda, praznično oblečena, sedi na robu postelje. Roke ima sklenjene v naročju. Zamisljeno gleda predse in poslušaj).

(Orgle utihnejo.)

Jožko (v praznični obleki, gologlav, vstopi in postoji pri vratih): Ali si vstala, Minka? Premalo se paziš. Bolezen se ti lahko povrne.

Minka: Počutim se že dokaj dobro; le nekoliko slabotna sem še.

Jožko: Počakala bi v postelji vsaj tako dolgo, da bi se mati vrnila iz cerkve!

Minka: Tako lep dan mi sije skozi okno. In še nedelja je danes. Ljudje so veselo hiteli mimo hiše k službi božji. Nisem mogla več strpeti v postelji. Oblekla sem se, stopila k oknu in jih gledala. Danes teden bom pa že tudi jaz spet lahko šla v cerkev. Oj, to bom vesela! Jožko, zakaj pa ti nisi šel k maši?

Jožko: Pojdem ob desetih. Zdaj sem pa ostal doma, da sem tebi za pomoč, če bi česa potrebovala. Tako so mi naročili mati.

Minka: Zdaj pač ni več treba tako skrbeti zame. Dovolj ste imeli opraviti z menoj med dolgotrajno boleznijo. Zelo hvaležna sem vam vsem.

Jožko: Bleda si še.

Minka: Mislim, da se je moja bolezen že poslovila in da bodo tudi moja lica kmalu spet rdeča, kakor so bila pred boleznijo. Ni se treba več tako bati zame.

Jožko: Pazi se pa le! (Odide.)

Drugi prizor.

Minka, kramarica.

Kramarica (vstopi s košem, naloženim z blagom za obleke, in s košaro, napolnjeno z razno drobnarijo in pokrito s prtom. Radi naporne hoje je močno razgreta in glasno sope. Govori že med vrati): Dobro jutro želim! No, kje pa je kdo?

Minka (jo pogleda): Dobro jutro, kramarica!

Kramarica (postoji pri vratih): Vse hiše so zaprte. Vse je v cerkvi. Le pri vas je odprto.

Minka: Pri nas sva doma jaz in Jožko.

Kramarica: Rada bi šla tudi jaz k maši, pa tega tovara ne morem nesti s seboj. Zato bi prosila, če smem pustiti svoje blago tu pri vas za toliko časa, da mine služba božja.

Minka: Prostora je dovolj.

Kramarica (odlaga blago): Malo bom že zamudila, pa človek s takim-le bremenom ne more tako hiteti ko prazen.

Minka: Koliko se morate truditi za svoj kruh! Še ob nedeljah nimate počitka!

Kramarica: Ob nedeljah vsaj ljudi dobim doma in nekaj prodam; v delavnikih ob lepem vremenu je pa vse na polju. (Postavi koš in košaro na tla za vrati in pogleda Minko.) Ti si pa bleda, deklica. Ali si bila bolna?

Minka: Bolna, hudo bolna. Zdaj sem pa že toliko boljša, da lahko vstanem in nekoliko hodim po sobi.

Kramarica: Pozna se ti še bolezen. No, pa da si le spet boljša!

Tretji prizor.

Kakor prej in Jožko.

Jožko (odpre vrata, postoji na pragu in gleda v sobo. Zapazi kramarico): Ahà, vi tukaj! Zdelo se mi je, da hodi nekdo po hiši. Kaj bi pa radi, kramarica?

Kramarica (pokaže na svoje blago): Tole blago bom tu shranila, da grem v cerkev. Z Bogom za ta čas! (Odhaja mimo Jožka v vežo.)

Minka: Kramarica! Spomnite se še name v molitvi, ker jaz ne morem v cerkev!

Kramarica (že v veži): Bom, deklica, bom! (Odide.)

Četrty prizor.

Minka, Jožko.

Jožko (stopi v sobo in zapre vrata): Res, najboljše bogastvo na svetu je ljubo zdravje! To sem že večkrat slišal. Kajne, Minka, ti pa zdaj sama poskušaš, kako je to res!

Minka: O res, res! Nikoli več ne bom pozabila, koliko je vredno ljubo zdravje. Odslej ga bom znala bolj

ceniti in varovati vse drugače ko doslej. Zdravega človeka vse veseli, ves svet mu je odprt in lahko gre, kamor hoče. Ubogi bolnik je pa kakor jetnik...

Jožko: Nikamor ne more in ne sme iz zadehle sobe, kakor ti, ki moraš biti še danes, v nedeljo, ves božji dan zaprta tu notri. Ubožica si!

(Iz cerkve spet zadone glasovi orgel in prejšnja melodija cerkvenih pevcev, ki pojo:)

Bog sam nam oznanjuje
življenja srečno pot,
temoto razsvetljuje,
varuje grešnih zmot!
Kristjani, poslušajmo,
kaj Jezus nas uči,
po njem se vsi ravnajmo,
on zglede nam deli!

Minka: Kako milo pojo cerkvene orgle in pevci. Kako slovesen je današnji dan!

Jožko: Saj je danes Gospodov dan, ljub in krasán za vsakega dobrega človeka! Le zate še ni danes, kakor si ga želiš, ker še ne smeš ven pod milo nebo.

Minka: Drugo nedeljo bo pa dan že tudi zame lep kakor za druge zdrave ljudi.

Jožko: O že, Minka, že! Dobri Bog ti bo v enem tednu že toliko utrdil zdravje, da boš prihodnjo nedeljo smela iti tudi ti v cerkev in popoldne ven čez polje,

kjer rožice cvetó
in ptičice pojó,

kakor se poje v pesmi. Pa pojdem jaz s teboj, pa mati, pa oče morda tudi. Skupaj pojdemo čez polje, skozi gozd v drugo vas ali pa gor na grič, odkoder bomo gledali dol v našo vas in se spet pogovarjali, kako je na svetu lepo. Oj, to bo prijetno!

Minka: Danes se moram pa jaz še zahvaliti ljubemu Bogu za zdravje in vsaj tu doma po svoje počastiti njegov dan. (Poklekne na klop pri mizi, se nasloni s komolci na mizo in upre pogled v podobo Križanega.) O moj ljubi, moj dobrotljivi Bog! Glej me klečečo pred teboj. Prav iskreno in prav iz srca se ti zahvalim, ker si me tako ljubeznivo obvaroval smrti ter mi spet podelil ljubo zdravje!

Jožko: Pa še to prosi ljubega Boga, da te varuje za naprej vsake bolezni, da boš vedno zdrava! (Odide ven in zapre vrata za seboj.)

Peti prizor.

Minka sama.

Minka: Rada še živim. Prosim te, ljubi Bog, da mi utrdiš zdravje, da ti na svetu zvesto služim, pa tudi zato, da bom mogla kdaj povrniti skrbnim staršem in dobremu

bratcu postrežbo in druge usluge, ki so mi jih skazovali med boleznijo. Prosim te, ohrani jih v trdnem zdravju in vodi jih po'potih poštenosti in zadovoljnosti! Prosim te prav lepo in ponižno še tudi za ljubega strica, ki je že pred davnimi leti odšel v tujino in se nam večkrat v pismu priporoča v molitev. Privedi ga ti srečno nazaj v domovino, ki tako hrepeni po nji, po domači hiši, po sorodnikih in znancih. (Moli še nekoliko časa tiho.)

Šesti prizor.

Minka, Jožko.

Jožko (naglo vstopi in postoji pri vratih. V gumbnici na prsih ima zataknjen rdeč nagelj z zelenjakovim peresom. Desno roko drži skrito za hrbtom): Ali še moliš, Minka?

Minka (se pokriža, sede na klop in se z roko nasloni na mizo): Ne več, Jožko! Sem že opravila svojo molitev. (Pogleda Jožka.) Šopek imaš? Kje si ga pa dobil?

Jožko: Ali ne veš, kje rasto in cveto take divne cvetice?

Minka: Kje?

Jožko: I, v tvojem vrličku. Morda boš huda, ker jih trgam brez tvojega dovoljenja?

Minka: Zakaj bi bila huda? Saj je moj vrliček ravno tako tvoj kakor moj. Ah, uboge moje cvetke! Kako dolgo jih že nisem videla! Gotovo 'sta jih domalega že zadušila plevel in suša v tem vročem poletnem času.

Jožko: Brez skrbi bodi, Minka! Jaz sem jih varoval plevela in jaz sem jim zalival med tvojo boleznijo, da jim ni bilo nič hudega.

Minka: Oh, Jožko, ali res? Ti si mi pa v resnici dober; niti na moj zapuščen cvetični vrliček nisi pozabil!

Jožko: Ko bi ti videla, kako ravno zdaj tam vse krasno cvete in prijetno dehti! Od veselja bi se zavzela nad lepoto pisanega cvetja.

Minka: Zdaj mi je pa res žal, da ne smem takoj ven k mojim ljubim cvetičicam! Kako željno bi jih objele moje oči!

Jožko (urno stegne izza hrbtna proti Minki desnico z velikim šopkom najlepših vrtnic in drugih drobnih vrtnih cvetic ter stopi k mizi): Zato sem jih pa nekaj natrgal v šopek in ti jih tukaj podajam. Naj pomiré tvoje željne oči!

Minka (poseže po cveticah): Oh, Jožko, hvala lepa! Zares so krasne! (Jih vonja in poljubuje.) Ali so vse te zrastle v mojem vrličku?

Jožko (se zadovoljno smehlja): Vse te, Minka, vse! Pa koliko jih je še v vrličku!

Minka (boža cvetice): Uboge moje sirotice! Kako lepo ste tam zunaj v svojih gredicah slavile Stvarnika, ki vam je dal tako prečudno krasno obleko! Zdaj boste pa tu v sobi kmalu zvene, oh, škoda!

Jožko: Tam zunaj je za božjo slavo in človeško veselje še dosti drugih! Tem tukaj v sobi pa lahko podaljšava življenje s tem, da jih postaviva v kozarec z vodo. (Vzame kozarec in stopi z njim v vežo. Vrata pusti odprta.)

Minka (vesela): Saj res, Jožko! Z vodo jim lahko pomagava. Radi boleznim so moje misli še tako počasne, da me kar jezi!

Jožko (v veži): Tudi to bo kmalu boljše. Ko ozdraviš, bodo pa tudi tvoje misli spet dobile prejšnjo hitrost.

Minka: Upajmo, upajmo!

Jožko (se vrne s kozarcem vode, zapre vrata za seboj, gre k mizi in postavi kozarec nanjo): Takole, Minka! Zdaj jih pa le deni v svežo vodo! Hvaležno te bodo pogledale.

Minka (dene cvetice v kozarec in jim uravnava cvetove): Kajne, ljubice moje, tu se boste pa bolje počutile kakor v moji roki! Tako, tako!

Tu zdaj cvetite,
tu zdaj dehtite,
tu spet z menoj se
kaj pomenite!

Jožko (vesel gleda Minko).

(Zunaj nekdo močno pritisne na kljuko vežnih vrat, potem potolče s palico na vrata.)

Minka, Jožko (osupla): Joj, joj! — Nekdo sili v hišo!

Jožko: Dobro, da so vežna vrata zaklenjena! Kdo je neki?

Minka: Bova kmalu videla. Ker se mu vrata ne odpro, najbrž pride trkat in gledat na okno.

Jožko: Skrijva se! Ko nikogar ne vidi v sobi, pojde naprej.

Minka: No, pa se skrijva! A kam?

Jožko: Tukaj-le na koncu postelje počeniva na tla! (Oba počeneta za posteljno končnico in se tiho pogovarjata.)

(Konec prihodnjšč.)

France Bevk:

Mornar in morski vrag.

(Norveška pripovedka.)

ŽIVEL je mornar, ki je imel veliko srečo pri vsem, kar je delal. Nihče ni imel tako bogato naloženih ladij, nihče ni zaslužil toliko denarja. Kar stekal se je mornarju od vseh strani. In prav gotovo, da ni bilo nikogar, ki bi se bil upal na tako dolge vožnje kakor ta mornar. Kamor se je obrnil, povsodi je imel najlepše vreme. Pravili so celo, da mu je bilo treba le klobuk obrniti, pa je pihal veter v tisto smer, kot je on hotel.

Tako je vozil dolge dni in dolga leta polne ladje lesa celó do Kitajske in si je prislužil denarja ko peska. Nekoč je pa vozil po Severnem morju s polnimi jadri tako hitro, kakor da je ukradel ladjo z vsem, kar je bilo na nji. Ta namreč, ki je njega lovil, je vozil še hitreje. Bil je to morski vrag. Z njim je bil mornar nekoč napravil pogodbo — kakšno, si lahko mislite — ta pogodba pa je tisti dan in tisto uro potekla. Mornar je bil vsak hip pripravljen, da ga vrag dohiti in ponese.

Stopil je mornar iz svoje kajute na krov in se razgledal po vremenu. Nato je poklical ladijskega mizarja in še nekatere ljudi. Tem je ukazal, naj se takoj podajo v trebuh ladje in naj izvrtajo ondi dve luknji. Nato naj vzamejo iz shrambe sesaljke za vodo ter naj jih pritrdijo v obe luknji tako tesno, da bo stala voda visoko v cevéh.

Ljudje so se čudili. Povelje je bilo res nekoliko nenavadno, vendar so ga do pičice izvršili. Naredili so luknje in pritrdili sesaljke tako tesno nanje, da ni prišla niti kapljica vode v ladjo, a v sesaljkah je stala sedem čevljev visoko.

Jedva so vrgli po končarem delu treske in ivéri čez krov, ko jih je dohitel morski vrag v viharju in popadel mornarja za vrat. »Čakaj, starec, ne tišči me tako,« je dejal mornar in se začel braniti pred kremplji, ki so ga tiščali. »Ali se nisi v svoji pogodbi obvezal, da boš obvaroval mojo ladjo v suhoti in ne bo niti kapljica vode prišla vanjo?« je vpraševal vraga. »Ti si mi pravi! Le oglej si sesaljke! Voda stoji sedem čevljev visoko v cevéh. Izčrpaj mi vodo, vrag, izčrpaj mi vodo, da je niti kapljice več v sesaljkah ne bo, nato me vzemi in obdrži toliko časa, kot hočeš!«

Vrag je bil neumen dovolj, da se je dal potegniti za nos. Črpal je vodo in črpal iz sesaljk, da mu je znoj tekel v potokih po hrbtu. Toliko ga je bilo, da bi bil lahko gonil mlinske kamne tri, toda vrag ni vedel, da črpa skozi sesaljke morje, ki je znova teklo v morje in da tega konca biti ni moglo. Končno se je vrag upehal, da ni mogel nič več, zato jo je popihal domov k svoji stari materi Vragolji, da se spočije. Mornarja pa je pustil odslej v miru, še danes vozi po morju, kamor se mu zljubi in obrača veter po svoji volji prav tako kot svoj klobuk.

Griša: Jesenska misel.

Listje pada
orumenelo
na tla;
polje je odcvetelo,
požeta ajda,
obrana brajda.
Kot tihe priče zro
okleščeni kostanji
otožno pod nebo.
Hladno veje po poljani
dih jeseni,
umiranja, miru:
vse je prešlo
kot v sanjah —
kot vse preide
na svetu tu...

Janko Samec: Jesenska.

Hej, pa tisto še zapojmo
o prečudnem rožnem cvetu,
ki za solncem nepokojno
šel od doma je po svetu!

Sedem gričev je preplezal
in prebródil sedem morij;
v vsako luknjico podrezal —
Solнца ni biló z obzorij!

Pa od dolgega iskanja
truden je zaspal kraj póti...
Nočca črna kakor kanja
mu stopila je nasproti.

Rekli boste: »Ta je prava!
Kaj se je zgodilo cvetu?« —
Ej, pustimo ga naj spaval!
Drugo vam povem ob letu...

Pesmi brez besed.

Bogomil: Ljubi Marijini otroci!

DOZDAJ smo imeli pred očmi le posamezne člane iz neskončno velike nebeške domovine. Danes bomo pa občudovali večji zbor srečnih nebeških prebivalcev. Neizrečeno so lepi, brezmejno so srečni, iz davnih časov so že tam. Znabiti si že zadel, kdo so to: anjele božje imam v mislih.

Koliko je tam teh srečnih bitij? Poglej zvezde na nebu in jih poskusi prešteti! Ali bo šlo, kaj? Vidiš, prav takisto bi se ti godilo, ko bi hotel prešteti angelske vrste. Silno veliko jih je.

Sveto pismo nam našteva devet vrst angelov. Prav je, če jih poznamo: Angeli, nadangeli, moči, oblasti, prvaštva, gospostva, prestoli, kerubi in serafi.

Kaj pa delajo te naštete vrste angelov v nebesih? Niso nam natančno znana njihova opravila, njihova služba je za nas globoka skrivnost. Eno pa je gotovo: vsi dobri angeli ljubijo Boga, mu služijo in brez prestanta ga časte.

Iz litanij vseh svetnikov so vam znana tudi imena treh nadangelov. Ti so: sveti Mihael, sveti Gabriel in sveti Rafael.

Povejmo o vsakem par besedi!

Svetega Mihaela spoznate takrat, ko se učite o hudobnih angelih, ki so v svoji ošabnosti šli in se Bogu uprli. Sveti Mihael se je takrat postavil na čelo dobrih, Bogu zvestih angelov in se je bojeval z odpadniki. Po vsaki tihi sveti maši moli duhovnik molitev v čast svetemu nadangelu Mihaelu in ga prosi pomoči v naših, bojih zoper hudobnega duha. Ali to molitev znaš?

Gotovo ti je znana tudi lepa zgodba o starem in mladem Tobiju. Če ne, jo poišči in preberi! Ne bo ti žal. V tej zgodbi srečaš ime nadangela Rafaela, ki je varno spremljal blagega mladeniča Tobijo v daljno neznano deželo in ga spet srečno pripeljal nazaj k očetu in k materi. Še danes časte tega nadangela kot posebne- nega varuha tisti, ki morajo v tujino za vsakdanjim kruhom.

Ime nadangela Gabriela je pa zvezano z najlepšimi spomini na neskončno božjo ljubezen do človeškega rodu. Ko se je imel dopolniti čas božje obljube, ko se je imel prikazati na svetu Odrešenik, Jezus Kristus, je stopil iz nebeških višin nadangel Gabriel k devici, ki ji je bilo ime Marija, in ji je sporočil veselo vest: »Dobila boš Sina in daj mu ime Jezus. Ta bo velik in bo imenovan sin Najvišjega.« Vsak dan trikrat se spominjaš tega dogodka. Saj veš, kdaj.

Med angeli so tudi naši znanci. Naši angeli v a r u h i so to. Ali moreš prav umeti visoko odlikovanje in brezmejno ljubezen, ki ti jo je skazala božja Dobrota, ko ti je odločila angela za služabnika?

Vprašaj samega sebe prav po tihem: kako spoštujem, kako ljubim, kako zvest sem svojemu angelu varuhu? Ali je vse v redu? Ali nisem preveč pozabil na visokost tega nebeškega odlikovanja? — — —

In če si lepo preudaril in spoznal, da ni bilo vse prav, pa si v duhu obnovi sklep poboljšanja.

Zvestobo za zvestobo, ljubezen za ljubezen, spoštovanje za spoštovanje! »Ne drzni se v navzočnosti angela varuha storiti kaj takega, česar bi si ne drznil storiti vpričo mene,« te svari sveti Bernard. Da, tako bodi!

In ta naš sklep blagoslavljaljaj tudi ti, Kraljica angelov in naša mati, Marija!

Uganke, skrivalice in drugo.

Črkovnica.

A	B				
	E	B			
		I	B		
			O	B	
			U	B	

Izpolni s črkami prazne kvadrate: a, a, a, b, c, e, e, f, i, j, k, l, l, l, n, n, o, o, p, r, r, r, r, s, u, u.

Okrasek.

Preudari, katero število bo odločevalo! Začni pri K!

Vprašanje.

(A. Starec, Slatnik.)

Nekemu možu se je sanjalo. Peljal se je v čolnu po velikem jezeru. Bil pa je strašen vihar in čoln, v katerem je bil mož, se je premetaval po valovih. Veter ga je gnal proti visokim pečinam, v katere so pljuskali valovi. Ubogemu možu je veter razbil njegov čoln ob pečinah. Mož je padel v jezero in se začel potapljati.

Kaj bi bil ti naredil, ko bi bil zraven?

Rešitve v 3. številki.

Posetnica.

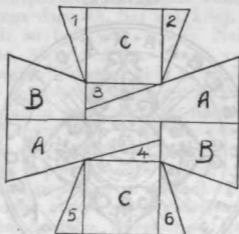
Prekupčevalec.

Mavrica.

V notranji krog napišemo črke iz abecede; začnemo z oddelkom, kjer se pričeneja mavrica. Kjer je spremenjena črka, velja ta. Nato jemljemo črke po številkah in dobimo:

Mavrica pisana — božji prestol.

Sestavljalna naloga.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.